

XAVIER FARRÉ

LA DISFRESSA
DELS ARBRES

BARCELONA 2008

QUADERNS CREMA

Publicat per:
Quaderns Crema, S.A., Societat Unipersonal
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel.: 934 144 906 - Fax: 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2008 by Xavier Farré Vidal
© d'aquesta edició, 2008 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S.A.

ISBN: 978-84-7727-183-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 1674 - 2008

A la coberta fotografia de Xavier Farré

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *gener de 2008*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

ARRIBADA

Torno un altre cop a aquesta terra àrida,
resseca, lleres que s'escampen com taques
olioses. Tot d'una desapareixen
les fileres d'arbres a qualsevol ribatge
(semblen una pàgina plena de caràcters,
es necessita tota una vida per treure'n
el sentit amagat. I ni així s'hi arriba).
Els diàlegs són plens de color d'arena.

He d'obligar els ulls, emperesits al nord,
perquè s'habituin a aquests tons torrats.
Sempre els han volgut evitar, com una amenaça
palesa. I en altres latituds han preferit
simular unes cataractes per a la memòria.
No sempre l'oblit dels colors no és voluntari.
Són tènues en aquesta terra que he crescut,
embolcallant una trista cel·lofana en tot viatge.

Ara es repeteix el trajecte: de muntanyes rocoses
a camps mustis, i el regnant silenci del sol.

DESCOBERTA

Puc recuperar els sons, la ment descansa,
no ha de fer cap esforç buscant l'ajut
de la vista. És innecessari llegir els llavis.
No he de buscar el significat, com claus a l'acte,
en el diccionari dels absurds imaginats.
I es fa estrany veure com altres signes malden
per ocupar un espai que els era propi. Ho entens.
La bifiditat t'acompanyarà sense descans.

PEDRES EN EL PAISATGE

¿Què em lliga a aquest paisatge àrid?
Les pedres recorren el seu propi camí, seguint
els solcs dels camps. La buidor és completa.
Sol, silenci, molt de sol, massa silenci.

¿Saps què pot amagar cada pedra? Un escorpí,
o un escurçó. El buit d'una fiblada.
¿Saps què pot amagar cada pedra? Temps,
hores i hores d'espera pacient. Al sol.

I decepcions, una espera frustrada, sempre
el sol és el mateix. Una espera que bada.
I d'aquí la mort sense atènyer el final.

El final. Una espera pacient. Hores i hores.
La mort en una serp, en un escurçó.
¿Saps què et pot descobrir cada pedra?

RETORN

¿Quan serà el retorn definitiu? ¿Quan la llengua
esdevindrà una madrastra a qui no has de fer
cas? Envoltat de parcs i jardins que són fils
trencats de la memòria passejo per ciutats
estranyes, per desitjos contaminats de pors.

L'exili s'ateny en un mateix. Convertir-se
en absent arreu, com la boira de l'hivern.
Visible a la llunyania. Intocable de prop.
La recerca en altres llocs és un fingiment.
Exploro terres com un escolar els mapes.

ARBRES

Les fulles cauen lentament, esmorteïdes.
Els arbres recuperen la seva forma, sense
vestits inútils, sense enganyoses disfresses.
S'alcen en el laberint de tons marronosos.
El riu reflecteix impassible el despullament.
S'endú avall totes les estacions possibles.

Per aquí passo cada dia, sempre una llum
diferent anuncia, com el campanar a través
de la finestra, que cauen els segons sense
pes, una ploma que reposa a la mà freda.
¿I quan serà que arribaré a contemplar el pes
enfonyat en la disfressa de l'arbre?

PETJADES

Un matí amb boira, els signes que s'esborren.
Després el sol els posa al descobert: petjades
que dibuixen el desig de tornar a casa.

NOVEMBRE

Comencen els dies grisos, pàl·lids, els dies freds
mentre totes les fulles encara s'arribollen
als peus dels arbres. De vegades el fort vent
les empeny amb inusitada força. Un estrèpit
que deriva en un murmurí. Uns sons dolços
i aspres a la vegada. El riu baixa violent,
esclata als murs. I al mig del pont és
una simfonia de sons. Només falta la pluja
que ens havia acompanyat fins avui. Cada
so esdevé una nova història. Les fulles,
el vent, el riu. El camí vers l'hivern.
El fred que glaçarà aviat tots els sons.
Els sons, els paisatges que m'engavanyaran
amb força cada nou canvi d'estació.